

Arrest

nr. 142 838 van 7 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. OGUMULA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en diende op 3 maart 2015 een asielaanvraag in. Op 12 maart 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Tirana (Albanië) en u bezit de Albanese nationaliteit. In 1998 vermoordde uw oom (aan vaderskant) Leonard Zakja politieagent Lulzim Sadikaj. U was op het moment van de feiten vier jaar oud. Het precieze motief van de moord is u niet bekend, maar het moet gekaderd worden in de woelige periode in 1997/1998 in Albanië. Meteen na de moord vluchtte uw oom Leonard naar het buitenland. Jaren later werd hij opgepakt in Italië. In 2008 werd hij vanuit Italië aan Albanië uitgeleverd, waar hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar. Kort na zijn uitlevering ging u Leonard één of tweemaal bezoeken in de gevangenis. Nadien verbraken u en uw familie alle contact met hem. Sinds de moord in 1998 bevindt uw familie zich in bloedwraak met de familie Sadikaj. Het slachtoffer heeft twee zonen en vier broers. U kent hen niet persoonlijk, maar u weet wel dat zij enkele kilometers verderop in Tirana wonen. Sinds uw familie in een bloedwraak verwickeld is, gaat uw vader niet meer werken. Hij blijft meestal binnen. Als uw vader naar buiten gaat, is hij steeds gewapend. Hij werd al twee keer opgepakt door de politie voor verboden wapenbezit. Telkens werd uw vader na een kort verhoor vrijgelaten. Wel werd hij gewaarschuwd dat als hij nog een derde keer opgepakt wordt, hij tot een gevangenisstraf van vier jaar zal veroordeeld worden. Uw moeder baatte een kapsalon uit en was aldus de enige kostwinner. Als u naar school ging, werd u stevast begeleid door uw vader of door een vriend van hem. Twee jaar terug zette u uw studies stop. U zou heel graag gaan werken, maar door de beperkte bewegingsvrijheid die de bloedwraak u oplegt, is dit helaas onmogelijk. Vorige zomer was u begonnen aan een stage begonnen in de kustplaats Dhërmi (Albanië). Op een dag kwamen uw ouders en uw broer u bezoeken. Op het strand zag uw vader toevallig Fatian, de oudste zoon van Lulzim Sadikaj. Fatian bleef uw vader aanstaren. Uw vader begreep dat hij bloedwraak wilde nemen en verliet de plaats onmiddellijk. Hij belde u en zei u dat u uw stagebegeleider de situatie moest uitleggen en meteen moest vertrekken. Fatian is net als zijn vader politieagent. Die dag had hij zijn dienstwapen niet bij. Bovendien was er veel volk aanwezig, waardoor hij niets durfde ondernemen. Enkele weken later liet de andere zoon van Lulzim Sadikaj in een bar in uw buurt verstaan dat hij bloedwraak zou nemen op uw vader, uw jongere broer Klejdi en u. Uit angst voor uw leven verliet u samen met uw moeder Silvana Zakja en uw broer Klejdi op 23 of 24 februari 2015 Albanië. Op 26 februari 2015 kwamen jullie in België aan. Op 1 maart 2015 wilde u samen met uw broer het vliegtuig nemen van Brussel naar Londen (Verenigd Koninkrijk). Jullie werden evenwel tegengehouden met vervalste Italiaanse identiteitskaarten. Vervolgens diende u op 3 maart 2015 een asielaanvraag in vanuit het transitcentrum Caricole in Steenokkerzeel.

U bent in het bezit van uw Albanees paspoort, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 6 november 2010, met een geldigheidsduur van tien jaar. Verder legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog volgende documenten neer: twee aktes van gezinssamenstelling van u en van uw vader, uitgereikt te Tirana op 13 en 25 november 2014; enkele krantenartikelen over de moord in 1998; een attest van het Nationale Verzoeningscomité van Gjin Marku d.d. 13 november 2011 waarin hij stelt dat u en uw broer zich in een bloedwraak bevinden en dat hij de zaak opvolgt; een vonnis van de districtsrechtbank van Tirana d.d. 24 januari 2000 dat uw oom Leonard onschuldig verklaart; een vonnis van het Hof van Beroep van Tirana d.d. 14 juni 2001 dat uw oom Leonard tot een effectieve gevangenisstraf van 25 jaar veroordeelt; een verklaring van uw vader d.d. 12 november 2014.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt vooreerst dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in

een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarja), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Tal van elementen wijzen er immers op dat er in uw situatie geen sprake is van een bloedwraak zoals in de hierboven beschreven definitie. Zo beweerde u dat het volgens de Albanese traditie niet de gewoonte is dat de familie van het slachtoffer openlijk verklaart dat zij zich wil wreken (CGVS, blz. 11-12). U stelde dat het slachtoffer vier broers en twee zonen had. U kon enkel de naam van de oudste zoon, Fatian, geven nadat u deze in de krant gelezen had. Alle andere namen diende u schuldig te blijven (CGVS, blz. 12). Van iemand die beweert in een bloedwraakzaak ten verkeren mag op zijn minst verwacht worden dat hij de namen van de wrakende familie/clan kent. Dat u zich daar niet in interesseerde en zelfs hun namen niet wilde horen, rechtvaardigt uw onwetendheid ter zake niet (CGVS, blz. 14). Uit uw verklaringen blijkt ook dat zowel u als uw vader, hoewel jullie bewegingsvrijheid beperkt zou zijn geweest, wel degelijk nog naar buiten gingen (CGVS, blz. 6, 7, 11). Voorts blijkt dat u veelal zich met uw vader buitenshuis begaf, waardoor jullie zich in feite beiden blootstelden aan eventuele wraakacties van de Sadikajs (CGVS, blz. 6-7). Het feit dat uw vader steeds gewapend was, geldt hier geenszins als rechtvaardiging. Hier dient overigens gewezen te worden op het feit dat noch u noch uw vader noch iemand anders van uw familie in de zeventien jaar sinds het verstrijken van de moord ooit het slachtoffer werd van een noemenswaardig incident. U sprak weliswaar over een incident op het strand in Dhërmi midden juli 2014 waarbij Fatian Sadikaj uw vader een teken gaf dat hij het bloed van zijn vader zou wreken. Gevraagd wat dit teken was, zei u dat Fatian uw vader lang aanstaarde en dat er binnen de Albanese cultuur niet veel woorden nodig zijn (CGVS, blz. 9). Meer zou er niet gebeurd zijn. Enkele weken nadien zou de jongere broer van Fatian in een bar in uw buurt duidelijk gemaakt hebben dat hij uw vader, uw broer en u zou vermoorden. U had dit enkel van horen zeggen. U kon ook de naam van de jongere broer van Fatian niet geven (CGVS, blz. 10, 14). Op basis van deze voorvallen kan niet gesteld worden dat u of iemand van uw familie het slachtoffer werd van een incident met de tegenpartij. Verder is het zeer merkwaardig dat u stelde dat er geen verzoeningspogingen werden ondernomen. Dit zou niet mogelijk geweest zijn omdat u in angst leefde voor de familie Sadikaj (CGVS, blz. 13-14). In zijn schriftelijke verklaring d.d. 12 november 2014 stelde uw vader nochtans dat er wel degelijk verzoeningspogingen werden ondernomen, maar dat deze telkens op een weigering van de familie Sadikaj stuitten. In Albanië zijn overigens tal van verzoeningscommissies actief die bemiddelen in gevallen van bloedwraak. U legde overigens zelf ook een attest neer van het Nationale Verzoeningscomité waarin de voorzitter, Gjini Marku, stelde uw zaak op de volgen.

Wat er ook van zij, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nadat u van derden had opgevangen dat de jongste zoon van het slachtoffer er in een bar mee gedreigd had uw vader, uw broer en u te vermoorden, deed u hiervan geen aangifte bij de politie. Uw verklaringen dat er in Albanië nog nooit iemand veroordeeld is voor het dreigen met bloedwraak en dat uw klacht gemakkelijk zou verwijderd kunnen worden omdat de andere broer van het slachtoffer bij de politie werkt, zijn blote beweringen die niet op enig objectief gegeven gestoeld zijn (CGVS, blz. 14-15). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat u geenszins gedaan heeft. Hieraan moet toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een

bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen.

Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u aangebracht documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling staan niet ter discussie. De vonnissen en de krantenartikelen bevestigen dat uw oom Leonard in 1998 een moord gepleegd heeft en hiervoor tot een gevangenisstraf van 25 jaar werd veroordeeld. Deze feiten worden an sich evenmin betwist. Aan de verklaring van uw vader kan geen waarde gehecht worden aangezien deze niet afkomstig is van een objectieve bron. Ook aan het attest van het Nationale Verzoeningscomité van Gjin Marku kan geen waarde gehecht worden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden. Ook leden van de Nationale Verzoeningscomité leveren attesten af tegen betaling. Bovendien wordt Gjin Marku sinds december 2011 beschuldigd van het vervalsen van documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoekende partij aan dat zij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij benadrukt de vrees vermoord te worden door omwille van bloedwraak.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoekende partij aan dat *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal in de beslissing geen rekening gehouden heeft met het feit dat in 1998 toen de bloedwraak werd aangekondigd, verzoeker zeer klein was. Het is totaal onredelijk dat van verzoeker (toen 4 jaar oud) wordt verwacht dat hij kennis heeft van het feit dat de familie S. binnen een zeer korte termijn na de dood van het slachtoffer de bloedwraak publiekelijk aangekondigd heeft. Voorts meent verzoekende partij dat haar familie wel de nodige veiligheidsmaatregelen genomen en dat de bestreden beslissing niet overeenkomt met de werkelijkheid in Albanië. Volgens gezaghebbende rapporten schieten de Albanese autoriteiten tekort in het kader van de problematiek van bloedwraak. Ten slotte meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van de situatie van bloedwraak in Albanië.

2.3. Verzoeker voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Verzoekers asielrelaas steunt op de problemen die zijn familie had omwille van een moord gepleegd door zijn oom in 1998.

2.6. Indien bloedwraak in Albanië door de bestreden beslissing niet in vraag werd gesteld dan kan wel blijken dat niet aannemelijk geacht werd dat verzoekers familie hiermee te kampen had. Immers verzoeker betwist niet dat zijn kennis geheel ondermaats is maar hij meent dit te kunnen verschonen omdat hij slechts 4 jaar was toen deze feiten plaatsvonden. Echter dergelijke argumenten kunnen niet overtuigen wanneer verzoeker thans 20 jaar is en hij hiervoor zelfs vertrekt uit Albanië en asiel aanvraagt in België. Er kon wel degelijk verwacht worden dat verzoeker weet waarom hij meent te moeten vluchten. Verzoekers onwetendheid tast de waarachtigheid van de feiten aan.

2.7. Zoals de bestreden beslissing terecht besluit heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van bloedwraak te meer dat een bloedwraak op een geijkte wijze dient te worden verklaard. Zo verwijst verwerende partij terecht naar *“de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus – Albanië – Bloedwraak” van 26 februari 2014)* blijkt dat de gewoonterechtelijke bloedwraak, in het Albanes *gjakmarra* genoemd, een eeuwenoude Albanese traditie is, die door de voorschriften van de kanun concreet wordt geregeld. Enkel deze bloedwraak kan aanleiding geven tot een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag op grond van *“het behoren tot een sociale groep”*. Uit deze COI Focus blijkt onder meer dat de kanun oplegt dat de wraaknemers publiekelijk het verlangen moeten uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen; dat bloedwraak binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd wordt door de tegenpartij”.

2.8. Verzoeker meent dat hij wel *“duidelijk aangegeven heeft dat de familie van het slachtoffer, zijnde familie van L. S., openlijk verklaart heeft dat zij zich wil wreken. Volgens verzoeker, de zoon van L.S. “heeft zelfs mondeling verklaard dat hi niet van plan om te blijven wachten tot de dader vrijgelaten wordt, omdat het te lang gaat duren, maar dat hi wraak zal nemen op mijn vader en zijn zonen. De jongste zoon van het slachtoffer, de vandaal, heeft dit vermeld”. Hieruit volgt dat verzoeker kennelijk gegeven heeft dat de publiekelijk karakter van het verlangen van de wraaknemer kan op verschillende manieren worden geuit”*. Echter uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoeker geenszins op de hoogte was van de feiten en hij foutief verklaarde dat het volgens de Albanese traditie niet de gewoonte is dat de familie van het slachtoffer openlijk verklaart dat zij zich wil wreken (CGVS, blz. 11-12). Verzoeker kende de familie van het slachtoffer niet en kon enkel de naam van de oudste zoon, F., geven nadat hij deze in de krant gelezen had. Alle andere namen diende verzoeker schuldig te blijven (CGVS, blz. 12). Verzoekers verklaringen blijken dus in strijd met voormelde objectieve informatie. Immers, (i) verzoeker verklaarde dat het niet de bedoeling is dat een persoon die bloedwraak neemt dat openlijk tegen zijn slachtoffers zegt (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Ook blijkt uit zijn verklaringen dat de aankondiging niet binnen de 24 uur gedaan werd. Immers, op de vraag of de familie van L. S. ooit verklaard heeft dat zij bloedwraak wil nemen, weliswaar bevestigend, doch verwees hij naar de uitspraken van de jongste zoon van L. S. begin 2015. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet persoonlijk werd verwittigd maar dat hij het *“enkel van horen zeggen had”* dat de jongste zoon van L. S. bloedwraak zou nemen op verzoekers vader, verzoekers jongere broer K. en verzoeker. Voorts (iv) blijkt verzoeker de namen van de wrakende familie/clan niet te kennen.

2.9. Voorts wijzen ook de handelwijze van verzoeker en zijn familie niet op een vrees voor bloedwraak. Zo wordt niet toegelicht waarom verzoeker thans meent te moeten vluchten te meer nu zijn oom nog zijn straf uitzit en verzoekers vader die in de eerste plaats geviseerd wordt, wel in Albanië blijft. Verzoeker stelt bovendien zelf nooit het slachtoffer te zijn geweest van incidenten (*“Persoonlijk, onder vier ogen, ben ik nooit slachtoffer geweest van een incident”* CGVS-verhoor p. 14). Verzoeker stelt slechts ‘potentieel’ het slachtoffer te kunnen zijn. Hij stelt dat hij met zijn ouders en broer een hecht gezin vormen en de familie van verzoekers vader *“allen in dorpen ver van ons”* verblijven. Voorts is ook verzoekers moeder van plan terug te keren naar Albanië en heeft ze enkel haar twee zonen vergezeld

naar België (met de bedoeling naar het Verenigd Koninkrijk te gaan). Ten slotte kan uit verzoekers verklaringen blijken dat zijn familie geenszins ondergedoken leeft, de kinderen naar school gaan, verzoeker werkt in de horeca en zijn moeder een kapperszaak had. Uit verzoekers verklaringen kan geen vrees voor vervolging blijken noch aangenomen worden dat zij vreesden voor bloedwraak.

2.10. Waar het verzoekschrift nog stelt *“Behoudens vergissing heeft de moeder van verzoeker samen met zijn klein broer van verzoeker eveneens asielaanvraag ingediend. Het CGVS is hiervan op de hoogte. Blijkbaar heeft de moeder van verzoeker relevant informatie omtrent de bloedwraak die in 1998 werd aangekondigd. De verklaring van zijn moeder is van belang aangezien deze verklaring de asielaanvraag van verzoeker in een andere daglicht kan brengen. Helaas heeft het CGVS op de verklaring van de moeder van verzoeker niet willen wachten. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing niet met kennis van zaken werd genomen. Dienvolgens een schending van voormelde normen”*.

2.11. Verwerende partij verwijst naar ‘stuk i’ toegevoegd aan zijn verweernota. *“Dit stuk betreft een afdruk van de gegevens van de databank van het CGVS. Hieruit blijkt dat verzoekers moeder (Z. S., O.V. 8.029.028) inderdaad een asielaanvraag heeft ingediend, doch wel pas op 12 maart 2015, de dag voordat de bestreden beslissing in hoofdte van verzoeker overhandigd werd aan de diensten van De Post. Uit stuk i blijkt voorts dat de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag van verzoekers moeder pas op 17 maart 2015, en dus 4 kalenderdagen na de verzending van de bestreden beslissing, heeft overgemaakt aan het CGVS.”*. Aldus kan blijken dat het CGVS op 13 maart 2015 niet op de hoogte was van het feit dat zijn moeder een asielaanvraag had ingediend. Bovendien kon niets verzoeker verhinderen alsnog in beroep de nuttige gegevens toe te voegen die desgevallend enkel door verzoekers moeder bekend waren. Verzoeker heeft dit nagelaten zodat hij hiermee te kennen geeft geen andere elementen te kunnen aanbrengen.

2.12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Verzoeker blijft bij latere verwijzing naar rapporten over bloedwraak maar laat na aan te tonen dat de familie effectief in een bloedwraak verwickeld is. Deze rapporten zijn dus niet dienstig. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK